

но искаме ги, безъ жертви и въ тѣжкъвъ случай и да ги получимъ, както късно рано и ще ги получиме, мисля едва ли можемъ ги удържа, когато за малко врѣмѣи падамъ въ хладнокръвие къмъ народнитѣ си работи. Любезни съграждани, да ни помислите, че тѣзи забѣлѣжки ги права някъкъ за докачаване на нашата или на другите въ Епархиятанъ общини, не, недай Боже, далечъ отъ мѣня тѣкава мисль, за да не кажъ сичките, но повичито отъ епархийтѣ на бѣдѣщата нѣ Екзархія, са намиратъ подъ сѣщата категория, но мисълта ми е, за да покажа, че отъ такова равнодушие явно се открива, до колко сме още неузрѣли за работи, които могатъ да ни сравнятъ съ другитѣ народности на отоманската държава; една само Пловдивска община има неотменно право да се гордѣи съ достоинствата си: защото отъ (10) години насамъ подържа и посрѣща толкова рѣзносъ, не само на прѣдсѣвителя си, но и на двама владѣици. Гдѣ сме нѣи още далечъ. 6 мѣсеца ни отомиха!“... (Протоколи, цит. год., стр. 243—244).

Участието на Чинтулова въ великия народенъ съборъ, доколкото е отразено въ писмата му и въ протоколитѣ на събора, наистина не е едно отъ първитѣ. Той рѣдко взема участие въ разискванията на събора, като най живо се интересува отъ въпроса за разпрѣдѣлението на епархийтѣ. Проявилъ голѣми грижи за опазване интереситѣ на своята епархия и се борилъ за присѣдиняването на Нова-Загора и сѣвернитѣ балкански села къмъ Сливенската епархия. Принадлежалъ е къмъ партията на умѣренитѣ, начело съ Гавраилъ Кръстевичъ, за когото ни дава толкова похвални отзиви въ писмата си.

Понеже избора на екзархъ и членове за екзархийски съвѣтъ неможалъ да стане, поради това, че устава не билъ утвѣрденъ отъ правителството, то